

Acești transgendori ce ne conduc...

Cezar Adonis
Mihalache

Nu, nu este o revoluție culturală... Ci o involuție... Dar fără definirea ei drept „bătălie”... Pentru că involuția nu are nevoie de o ridicare a spiritelor, o regândire, o altă abordare pentru a se produce... Ea se manifestă pe seama nepăsării, desprinderii de minima atenție a protejării valorilor, reperelor și chiar normelor... Și, spre deosebire de efortul necesar unei revoluții, are o viteză de propagare, de insinuare și infectare uriașă... Iar consecințele au o întindere în timp cu mult mai mare... Și da, pentru a le extirpa din corpusul infectat, este nevoie de o revoluție culturală! Adesea, un adevărat război al civilizațiilor! Dar fără a-l confunda cu ideologiile (prioritar, de gen) de acum... Pentru că, în clipa în care Emmanuel Macron a cerut „o bătălie culturală” contra Estului (în fapt, contra celor declarați anti-LGBT ori alte „identități” non gen și agen!), el se referea la multiculturalism în sensul renunțării la valorile civilizației europene creștine și adoptarea oricăror altor valori. Având ca fundament declanșator-instigator legea recent promovată de unguri împotriva îndochinării minorilor în spiritul LGBT, dar fără a spune și ceea ce consideră el ca fiind greșit în acest „antigen” maghiar. Doar acuzații vizând „nerespectarea valorilor europene”, evident, așa cum le văd și le vor impune astăzi acești ciudați ce ne conduc...

„Le roi (Adenauer, Schumann, Churchill ori Gasperi), acum și ca părinți fondatori, est mort, vive le roi – Macron, Merkel Et. Comp LGBTIQ... Un Et. Comp fără a mai avea nici măcar o identitate de gen, căci este un „le roi” nedefinit, asexual... Un transgender aidoma procesului pe care îl parcurge acum UE. Și în care se centrează doar în jurul LGBTIQ. Doar că asta nu va asigura coeziune unei „familii” în care, înaintea numărului și drepturilor acronimelor, sunt atâtea altele, nații, limbi... Și în care negarea și renegarea valorilor creștine nu poate să ducă la vreo coeziune. Ceea ce va însemna, în cele din urmă, involuție, nu?!...

Or, nu este suficient ca actualii lideri UE-LGBTIQ

să producă o ofensivă a nonidentității de gen pe post de „război cultural” pentru a o defini și drept „război al civilizațiilor”! Da, ar putea aduce unul! Și-l va aduce, deși tocmai el va fi acuzat ca fiind sursa de producere a conflictului de neacceptare a identităților de gen... Un război al civilizațiilor având caracteristici doar de contur, doar ca întindere și fel de impunere, decupare a participanților, dar nu pe linia, nici măcar în parte, a formei, greșit apostilată azi ca „fără fond”, a blocului Estic anterior. Sau poate este un conflict al civilizațiilor intenționat promovat astfel pentru a masca adevăratul război al civilizațiilor. Cel declanșat prin aducerea (eu)migranților în sânul Europei. Pentru că acolo va fi conflictul, nu atât între valori, cât mai ales între normele pe care unii vor a ni le defini în locul valorilor reale și impuneri ce ar trebui să țină loc de valori...

Forțarea unui LGBTIQ-UE nu reprezintă o bătălie culturală așa cum vor să insinueze unii lideri precum Macron... Este strict un conflict-diversiune, fixat pe multiculturalitate, și, pentru a desprinde din orice analogie forțată în semiotica unor repere „politically correct”, al diversității... În fapt, un război al multisexualității... Pentru că despre asta este vorba, onest și fără ipocrizie, atâta timp cât sunt promovate politicile de deformare vizând dezvoltarea unor „fetuși” multiculturali asexuali ai zilei de mâine drept avortonii normalității de astăzi...

Uniunea Europeană nu mai are nici o legătură cu rolul de citadelă protectoare din gândirea părinților fondatori. Și nimic din ceea ce se promovează nu ne reprezintă. Pentru că noi, cetățenii europeni, nu am fost întrebați dacă promovarea deviațiilor de tip LGBTIQ pot fi considerate „valori europene”. Sigur, dacă ar fi existat un asemenea referendum european poate am fi conștientizat și punctul în care se va ajunge, acest „politically rect” în care lipsa privilegiului pentru LGBTIQ înseamnă asuprire și discriminare...

Europa trebuie salvată! Uniunea Europeană trebuie salvată! Și este nevoie de o adevărată revoluție ce ar impune tocmai recunoașterea, nu a unei distanțări de gândirea

părinților fondatori, ci de existența a cu totul altei concepții... Pentru că nu poți atașa părinților fondatori ideologiei a ceea ce ei nu au prevăzut și nu au spus expres că nu pot sta la baza Europei... Pentru că, în acei ani, nimeni nu se gândea că homosexualismul va ajunge, de exemplu, de la repudiere, nu doar o normă de acceptare, ci de asumare a priori pentru a obține beneficii ulterioare. A fi „rom” a devenit desuet. A te identifica drept victimă a fel și fel de „holocaustisme” nu mai aduce atâtea beneficii. Astăzi, noua normă a asigurării unui loc în față (!) îl reprezintă identificarea cu drepturilor „celorlalți”, ei, cei de peste tot astăzi... Căci, LGBT și-a atașat deja destule acronime... Și totuși, „particula” UE nu se vrea pusă la sfârșitul acelor „etc. +”, ci să fie cuprinsă... Pentru că spre asta se tinde... O uniune LGBTIQ(UE).

Unde ar trebui să ne poziționăm noi? Am spune că „în față”... Doar că de data aceasta chiar nu ar fi în sensul dorit... Din păcate, acolo suntem... Cu politici de insinuare a normelor și nonvalorilor LGBT inserate în programele școlare, nu degradarea și decăderea educaționale, nici sanitar igienice, am devenit promotorii unor repere ce vin în contradicție cu identitatea noastră. Și ar trebui să facem un pas înapoi... Nu „în spate”, pentru că și așa s-ar putea să le placă acestor politico-transgendori ce ne conduc... Ar trebui să ne revizuiem locul nostru în UE... În acest UE-LGBTIQ... Și, măcar declarativ, ar trebui să susținem pionierii unei (poate) următoare revoluții cu adevărat culturale și sociale, alături de Ungaria și Slovenia, singurele care s-au ridicat ca stâlpi, nu ai condamnării unor apucături neigienice a concetățenilor UE, ci împotriva afectării și pervertirii propriilor țări...

Europa sodomică?

Cristian
Ardeleanu

Mi-au rămas puternic întipărite în memorie și în suflet cuvintele testamentare ale IPS Mitropolitul Bartolomeu Anania, trecut la Domnul, și anume „Vrem în Europa, dar nu în Sodoma!”... Ceea ce se întâmplă în prezent, în Europa, cu precădere în Uniunea Europeană, este demn de Sodoma și Gomora. Sau, că să fiu și mai explicit, Uniunea Europeană de azi este o prelungire peste timp a nelegiuirilor și fărădelegilor moral creștine ce se petreceau în cetățile cu pricina și care au fost aspru pedepsite de Dumnezeu. O decadentă morală s-a lăsat peste Europa occidentală, ale cărei repere progresiste, globaliste, neomarxiste și profunde atee au trasformat-o în ultimii ani într-un „bordel sodomic” dominat de idei și politici ce țin de sfera întinericului? Politică, cultură, artă, societatea în ansamblul sau au căzut pradă și sunt dominate de norme și principii machioromului și a valorilor umane. Un umanism fals, profund anticreștin, este perceput și impus cu forță în societatea și viața cotidiană occidentală. Idei nobile, precum suveranitate și națiune, sunt automat puse la zid și împrosate cu noroi. Iar Dumnezeu este efectiv aruncat la coșul de gunoi al istoriei, creștinismul fiind considerat mult prea depășit în comparație cu marile idealuri ale noii societăți occidentale ultraliberalizate. Este o confuzie generală bine și mârșav gândită în care anormalul a luat locul normalului, în care nonvaloarea a înlocuit valoarea și unde întinericul s-a așternut peste mințile și sufletele bolnave ale locatarilor Uniunii bătrânului continent european. Spun locatari pentru că, azi, în nouă formă sau formulă europeană nimeni nu mai trebuie și nu mai are voie să fie proprietar pe viață, pe credință sau pe sufletul sau. Azi, mai mult că oricând, tu trebuie să ascuți și să execuți ceea ce spun elitele și funcționarii corporatiști de prin birourile de la Bruxelles sau de pe unde mai știi ei. Azi libertatea de a gândi și a vorbi liber, de ați exprima

credința și idealurile politice neconforme cu nouă orânduire este un lux care te poate transforma rapid într-o persoană stigmatizată sau marginalizată de autorități și de societate implicit.

În acest context, că dovadă în plus la cele afirmate anterior se înscriu și ultimele evenimente „apocaliptice” de pe scena tragicomică a UE. Căci cum să numești altfel acest Raport Matici... decât o tragi-comedie a zilelor noastre?... Cu siguranță, astfel de „rapoarte” ale unor indivizi ce și-au pierdut total sau parțial mințile, se află prin dosarele sau sertarele multor medici specialiști din diferite spitale de boli nervoase de pe tot cuprinsul lumii. Ce om normal la cap poate să susțină și să dorească să implementeze așa ceva? Pe lângă că este total împotriva pricipiilor moral creștine, mai este și împotriva legilor firii... a legilor naturale. Este un exemplu elocvent de cât de mare este degradarea societății în care trăim și a celor ce ne conduc. Un alt eveniment cel puțin la fel de grav ca cel al băiatului bolnav cu „raportul”, este riposta agresivă... plină de ură a colegilor lui de salon, pardon de Parlament European, cu privire la unul dintre puținii lideri europeni care a îndrăznit să le strice lor jocul și să le atragă atenția că au luat-o rău de tot pe arătură, respectiv premierul maghiar Viktor Orban. Atitudine care arată clar că, în prezent, suveranitatea și independența țărilor care fac parte din această uniune este egală cu zero. Iar Constituțiile și legislațiile interne ale țărilor membre trebuie subordonate ordinilor ce vin de la centru. De ce va amintește oare dragi prieteni? Hai să dăm un refresh... anii 1950... Moscova, Uniunea Sovietică, lagărul bolșevic din Europa de Est?!...

Cam la asta se rezumă azi Uniunea noastră dragă...? La un Curcubeu care flutură frumos pe sediul Parlamentului European și a altor instituții și ambasade de pretutindeni? În cazul celor din Sodoma și Gomora, a trimis Dumnezeu pedeapsă. Acum poate va trimite un vânt puternic ce va doborî steagul? Amin!

Păpușarismele păpușarilor planetari...

George Petrovai

Studiind cu atenție istoria omenirii, vom constata că – direct ori indirect (mai pe ocolite, respectiv printre rânduri) – ea este „magistra vitae” nu pentru ceea ce credeau anticii și încă mai speră unii istorici de bună credință, însă atât de naivi în crezul lor scormonitor-documentarist, ci pentru cele patru adevăruri incontestabile pe care le ilustrează, fără putință de tăgadă, atât obiectul său de activitate (inscripționări interpretabile și documente arheologice discutabile), cât și subiectivele explicații oferite semenilor de slujitorii acesteia, mai mult sau mai puțin dăruiti de Creator cu har, curaj și sinceritate:

1) Dacă admitem că destinul este expresia voinței divine întru concretizarea timpului în cele trei ipostaze (trecut-prezent-viitor), atunci va fi lesne să înțelegem că omul a primit tot ceea ce crede cu înfumurare că este dreptul/proprietatea lui (suflet, trup, gândire, limbaj, sentimente, sănătate, aspirații, înfăptuiri etc.), că istoria omenirii face parte integrantă din metalogical plan al Atoatefăcătorului privind sensul și scopul întregii creații, că Pământul este o insignifiantă planetă în infinitatea și complexitatea Universului, care cunoaște o sublimă perfecțiune în armonia sa etern mișcătoare (roiuri de galaxii, galaxii, sisteme, planete), și că sir Bernard Lovell, fizician și radioastronom englez, era îndreptățit să facă următoarea afirmație despre cutremurătoarea precizie a vitezei universale de expansiune: „Dacă viteza de expansiune a universului ar fi fost mai mare cu a milioana parte dintr-o milionime, până în prezent întreaga materie s-ar fi dispersat...iar dacă aceeași viteză ar fi fost mai mică cu a milioana parte dintr-o milionime, forțele gravitaționale ar fi produs un colaps al universului în primul miliard de ani al existenței acestuia. Pe lângă toate acestea, n-ar mai fi existat stele cu viață lungă și nici viață”.

2) Uitând (de la Renaștere încoace, dar mai ales în veacurile doldora de ateism ale modernismului) de Cel ce toate le-a făcut, firește (!) că omul și-a permis să se extazieze în fața atotputerniciei tehnologiei (bombe nucleare, sateliți, mașini tot mai rapide și mai dăunătoare, televizoare, internet, telefonie mobilă), ba chiar a ajuns să se considere, împreună cu noii săi idoli tehnico-științifici și/sau anticreștini, singurul și adevăratul buric al lumii văzute și nevăzute. Dar cu tot ajutorul așteptat de la automatele create de el și care, dimpotrivă, îl transformă într-un robot jovial și fără trebuințe moral-spirituale (vezi sporul anual de analfabeți

funcționali, în ale căror minți pervertite și împutinate răul a luat locul binelui, minciuna pe al adevărului, iar urâtul a detronat frumosul), hipermodernul om al zilelor noastre încărcate de pandemie, minciună, ură, lăcomie, fărădelege și poluare, încă n-a decis dacă istoria a fost/este făcută de masele populare sau de personalități. Păi cum să se hazardeze la un răspuns categoric, când la noi, de pildă, unii istorici (bunăoară Lucian Boia) afirmă pe unde se nimereste că istoria românilor, așa cum o cunoaștem și se studiază la școală, este mai degrabă un mit, când alții (precum Ioan-Aurel Pop, controversatul președinte în exercițiu al Academiei Române pentru plagiat, autoplagiat și turnătorie la fosta Securitate) susțin cu înverșunare că Marea Unire din 1918, de departe cel mai însemnat eveniment din istoria României, s-a înfăptuit prin voința (sic!) maselor populare, analfabete în proporție de peste 70%, și când grosul istoricilor noștri (cacademicieni, cercetători, profesori), mult mai preocupați de tihna traiului lor inutil decât de slujirea adevărului întru hrănirea patrio-otico-spirituală a acestui îndelung oropsit și răbdător popor, îi lasă pe politruci, taman pe gustul globaliștilor, nu doar să falsifice istoria națională, să o marginalizeze în programele școlare și astfel să offenseze nobilele noastre sentimente de naționalism și patriotism, dar, ca o veritabilă încoronare a nedemnității și lașității lor, chiar să o predea ad litteram, cu aerul că-și fac datoria față de țară și generația tânără, în general față de spiritualitatea acestei nații!

3) Cât privește științificitatea istoriei, iată cum văd eu lucrurile în textul intitulat Despre caracterul științific al filosofiei și istoriei, text pe care l-am scris în data de 30 aprilie 2016: „Părerea mea este că nu stă la acest capitol cu nimic mai bine ca filosofia. Ba parcă nițel mai rău dacă avem în vedere faptul că ea este prima vizată de aspirații la nemurire (documente și informații intenționat distorsionate, respectiv prezentate într-o lumină favorabilă pentru atotputernicul de-o clipă ce se dorește mare sculă istorică) și tot ea este schimbată până la slujire, adică după nevoile ideologiei cârmuitoare. De florile mărilor se spune că istoria este scrisă de învingători?...”

Dovadă istoria scrisă la comandă în perioada bolșevismului biruitor la orașe și sate (mai bine spus scandaloasa răstălmăcire din perspectivă marxist-ceaușistă până la nivel de concept: consacratul Mircea cel Bătrân devine la vrerea primului cârmaci al țării Mircea cel Mare, locul lui Ioan Vodă cel Cumplit, cumplit în luptă și cu boierii trădători, este luat de Ioan Vodă cel Viteaz etc.), ca după Decembrie ea să fie într-atât de greu încercată prin

indolența istoricilor autohtoni (unde-i adevărata istorie a străbunilor noștri traco-geți?) și la porunca străinilor, încât – iată – orele de istorie din școli se tot împutinează cu fiecare nouă programă școlară”.

4) Ce să mai vorbim de exactitatea faptelor istorice, atunci când înșiși arheologii recunosc că știința lor este limitată (sunt mai obiectivi după ce scot la suprafață anumite obiecte decât atunci când le interpretează sau aleg metodele de săpare a solului!), când se știe foarte bine că nicicând și nicăieri în lumea asta nu le face plăcere cârmuitorilor să fie consemnate în actele oficiale înfrângerile și ticăloșiile lor, ci doar victoriile și faptele de laudă (de reținut că, prezentându-și personajele și personalitățile cu slăbiciunile lor, Biblia constituie o exemplară abatere de la această regulă!), și când, desigur, istoricii ba prezintă în mod subiectiv evenimentele analizate (fie că așa le „văd”, fie că n-au acces la toată documentația aferentă epocii și temei respective), ba în mod intenționat, ceea ce denotă oportunism și interes, se raliază la modul oficial de înfățișare a istoriei.

Da, căci istoria, cel puțin până în clipa de față, a fost scrisă numai de învingători! De exemplu, îndată după stalinizarea României (perioada anilor patruzeci și cincizeci), întreaga literatură istorică de la noi a fost în parte scrisă și în totalitate dirijată ideologic, adică potrivit comandamentelor kremliniste, de către sinistrul evreu bolșevizat Mihail Roller...

Considerându-se mari democrați, globaliștii zilelor noastre nu mai utilizează metodele brutale ale naziștilor, fasciștilor și – îndeosebi – ale bolșevicilor de falsificare a istoriilor naționale, implicit a celei universale, prin ideologizare (a se citi spălare pe creier). Păi nu mai e nevoie atunci când deții mass-media planetară (nu ea l-a făcut președintele Statelor Unite, mai înainte de încheierea numărării voturilor, pe senilul de Joe Biden?), puterea economică, financiară și politică, iar penibilele organisme internaționale (precum Organizația Națiunilor Unite și Organizația Mondială a Sănătății) îți ciugulesc din palmă, căci e limpede că obiectivul propagandistic al lui Joseph Goebbels („O minciună spusă o singură dată rămâne minciună, însă repetată de o mie de ori devine adevăr”) poate fi la țanc atins prin metodele persuasivo-demonocratice ale necontenitei presiuni mediatică (a se revedea alegerile din 2020 la președinția SUA, aberația planetară cu pandemia și detestabila conotație politică atribuită vaccinării cu un... nevaccin), așa că falsificarea istoriei nu-și mai are rostul, de îndată ce, prin zelul atâtor guverne îndatorate până peste

cap (drept aceea, slugarnice până la fățișă trădare a intereselor naționale), ea este la un pas de totală excludere din viitoare programe școlare.

Evident, nu de una singură (la noi deja au fost total izgonite latina și geografia), ci la pachet cu „arestarea” unor cuvinte considerate cheie în toate limbile, până la demențiala eră a (in)corectitudinii politice: mamă, tată, familie tradițională, naționalism, patriotism, rasă albă, neagră, galbenă etc.

Cică toată această fioroasă făcătură va contribui, după răsturnarea rosturilor umane cu gaibaracele în sus, la progresul omenirii, prin încurajarea împerecherilor împotriva firii, supunerea majorității normale (din punct de vedere sexual, familial și social) în fața unei minorități anormală și eminentamente anticreștină, legalizarea prostituției cam de la 12 ani (chipurile fiecare fetiță va putea face ce dorește cu corpul ei), deplina libertate a copiilor de a-și schimba sexul după cum doresc și fără să mai ceară acordul părinților, tot mai multe ore de sexologie în locul celor de religie, educație civică și cultură generală, mutilarea fără jenă a culturii universale prin prisma neghiobiei numită „corectitudine politică” (bunăoară, în recenta regizare a celebrei Aida, la Opera din Paris, de către o retardată olandeză din pricina acestei corectitudini, nu mai apare picior de negru) etc.

Fără a intra în amănunte, merită menționat faptul că din totdeauna (mă rog, de când istoria „a făcut ochi”), deținătorii puterii și-au dorit ipostaza de cosmocrați, adică să fie aidoma zeilor. Istoria cunoscută ne spune că primul mare cuceritor ahtiat după puterea planetară a fost Alexandru Macedon, despre care, în articolul Drumul bun în viață nu este apanajul exclusiv al norocoșilor! din 17 februarie 2013, scriu următoarele: „Modul cum a procedat Alexandru Macedon cu Calistene, istoriograful său oficial și nepotul lui Aristotel (fostul lui dascăl), este mai mult decât grăitor pentru tema în dezbatere. Torturat de ipostaza unui posibil prim cosmocraț după zdrobitoarele victorii împotriva perșilor și definitiv subjugat de practica orientală a zeificării conducătorului, Macedonianul n-a ezitat să-l crucifice pe Calistene pentru «vina» acestuia că în loc să i se închine ca unui zeu, s-a apropiat de el și l-a sărutat pe obraz!

Sau – mai știi? – pe semne că s-or fi acumulat în decusul timpului anumite nemulțumiri ale cuceritorului vizavi de maniera în care Calistene înțelegea să-i consemneze faptele mustind de istorie. Căci, ne înștiințează mareșalul Ion Antonescu, «Istoria o fac și învingătorii și învinșii. Deopotrivă. Însă de scris o scriu numai învingătorii. Bineînțeles, potrivit voinței lor.

De câte ori voiesc ei Adevărul? De câte ori le convine ca acesta să fie aflat?...Ori măcar căutat...»

Au urmat alți căutători ai efemerei nemuriri pământești prin adjudecarea unei puteri cu obsesii universale, de-ar fi să-i amintesc doar pe câțiva din antichitate și până în prezent: Iuliu Cezar, împăratul Traian, Gînghis Han, Timur Lenk (Tamerlan), Soliman Magnificul, Petru cel Mare, Hitler, Stalin, trusturile farmaceutice. Dar singurii care – împreună cu Satana, părintele lor spiritual – au șansa reală nu doar să cârmuiască, ci chiar să îngenuncheze, să imbecilizeze și apoi să decimeze omenirea (după „moderații” ea trebuie redusă cu câteva miliarde, după ultracriminali trebuie să rămână în viață sub un miliard) sunt actualii globaliști, fie că ei se cheamă francmasoni, fie că fac parte din Clubul de la Roma sau din secretosul Grup Bilderberg, fie că trag sforile la organisme internaționale.

Chiar așa, căci derularea planului Kalergi cu metisarea europenilor, în paralel cu puternicele și neîntreruptele lovituri administrate sub centură creștinismului, familiei clasice, tradițiilor și culturii consacrate, mai nou cu coronavirusul și vaccinarea, ne arată că globaliștii sunt pe punctul să înșface puterea supremă, într-o lume pe care acuma în mod programatic o dau peste cap, pentru ca ulterior (când vor rămâne în viață doar miile de elitiști atotputernici și sutele de milioane de sclavi moderni) să o reorganizeze după rețetele lor diabolice: fără credință (eventual cu atrocele surrogat numit satanism), fără istorie, fără tradiții, fără națiuni și frontiere, omenirea rămasă după acest terragenocid va fi condusă de un guvern mondial, va avea o singură monedă și va fi lesne controlabilă și ușor de pus cu botul pe labe cu ajutorul nanocipurilor, introduse în hoi-turile sau scăfârlile supraviețuitorilor prin alimente, medicamente sau vaccinuri.

Misiuni ale Forțelor Armate pe timpul pandemiei

Teodor
Palade

La o primă vedere, înțelegerea pare a fi lipsită de sens. În esență, armata există pentru a interveni în situații de criză majoră. Iar pandemia reprezintă, dincolo de orice alte considerente, o asemenea situație. Totuși, în actele oficiale fundamentale ale multor state, intervenția forțelor armate în alte situații decât războiul este strict limitată. Restricțiile au ca principal motiv eventualele efecte nedorite ale unei intervenții militare scăpate de sub control și pericolele reale pentru existența unui stat de drept atunci când s-ar produce abuzuri.

Constituția României, la art. 118, al. (1), precizează: Armata este subordonată exclusiv voinței poporului pentru garantarea suveranității, a independenței și a unității statului, a integrității teritoriale a țării și a democrației constituționale. Este strict stabilită. În condițiile legii și ale tratatelor internaționale la care România este parte, armata contribuie la apărarea colectivă în sistemele de alianță militară și participă la acțiuni privind menținerea sau restabilirea păcii.

În directă relație cu art. 118 din Constituție, Tratatul de Constituție comentată și adnotată precizează: „Subordonarea armatei voinței suverane a poporului și constituționalizarea acestei legături arată foarte clar că forțele armate ale statului român nu pot fi instrumente aflate la dispoziția autorităților publice, care ar avea astfel vocația și latitudinea să se folosească de armată împotriva poporului pentru a-și satisface interese politice, fără legătură cu cele împărtășite de popor”.

Conform celor susținute de Prof. Petre Duțu de la Centrul de Studii Strategice de Apărare și Securitate, din cadrul Universității Naționale de Apărare „Carol I”, în amplul studiu intitulat Conducerea administrativă a Armatei în situații de criză și război(1) activitatea Armatei României în situații de criză are un „semnificativ și profund caracter legal”. Argumentele sale, pe care le putem accepta în totalitate sau nu, sunt: înțelegerea activitatei armatei se organizează și desfășoară potrivit prevederilor constituționale și a celorlalte legi referitoare la apărarea națională și colectivă; legalitatea activității armatei în timpul stării de asediu sau stării de urgență rezidă în faptul că toate structurile chemate să acționeze sunt constituite în baza unor prevederi legale; activitatea armatei pe timpul stării de urgență sau de asediu se află sub controlul instituțiilor statului abilitate; legile referi-

toare la starea de urgență și starea de asediu precizează care sunt obligațiile și răspunderile armatei pe timpul instituirii acestor stări.

Înscrisurile legislative privitoare la utilizarea armatei pe timp de pace pot fi foarte diferite. Privind înspre Occident, constatăm că în Germania este stabilit în mod expres regimul constituțional al forțelor armate atunci când este decretată „starea de apărare sau de tensiune” și, în fine, sunt precizate condițiile în care pot fi angajate forțele armate pentru a sprijini Poliția și Corpul Federal de Protecție a Frontierelor, reținându-se că trebuie să fie vorba de un caz de pericol pentru menținerea ordinii constituționale, liberale și democratice a Federației și a Landurilor, pericol creat „de răsculați organizați și înarmați militărește”(5); în Austria sunt reglementate condițiile în care armata federală poate face apel la „puterea civilă” pentru a sprijini apărarea militară a țării prin care se înțelege atât protejarea instituțiilor constituționale și a libertăților democratice ale cetățenilor cât și menținerea de o manieră generală a ordinii și securității interne, respectiv pentru sprijinirea în caz de calamitate naturală și accidente de o anvergură extraordinară.

Desigur că, în funcție de prevederile constituționale, fiecare stat permite într-o măsură mai mare sau mai mică folosirea forțelor armate în situații de criză altele decât războiul. Mă voi limita în a prezenta două situații. India, spre exemplu, pe timpul pandemiei a contat pe sprijinul total al forțelor sale armate. Țara vecină, Sri Lanka, a privit cu rezervă folosirea armatei în timpul acestei pandemii din considerentul că armata scoasă pe străzi poate spori sentimentul de frică în rândul populației.

În același timp, va trebui să fim conștienți că implicațiile relațiilor pandemice – armată pot fi mult mai diverse, violente chiar, uneori extreme de greu de anticipat. De curând, la data de 12.02.2021, publicația euronews.com atrăgea atenția că în țări precum Republica Congo, Somalia, Siria și Yemen pandemia a amplificat fenomenul de atragere a copiilor în forțele armate și folosirea lor în luptele și războaiele locale aflate în desfășurare. „Impactul pandemiei CoVid-19 este descurajator: sărăcia și lipsa oportunităților sporesc și mai mult factorii care conduc la recrutarea copiilor și folosirea lor de către forțele armate sau de către grupurile înarmate, inclusiv prin violențe sexuale ori răpiri” (Josep Borrell, comisar pentru politică externă al U.E.).

Putem conchiziiona fără a greși prea mult că, aproape în totalitatea lor, statele afectate de pandemia CoVid-19 au folosit forțele armate pentru sprijinul populației civile, demers socotit legal și

apreciat ca eficient.

Forțele armate pe timpul pandemiei, schimbarea de paradigmă

Pandemia care a caracterizat debutul deceniului trei al secolului a determinat schimbări de esență în multe dintre domeniile pe care le consideram ca fiind stabilite pentru vecie. O multitudine de valențe ale lumii, considerate imuabile, au cunoscut transformări de esență.

Aflată între domeniile afectate, armata a suferit și ea modificări de substanță în ceea ce înseamnă misiunile sale de bază. Fără a-i reduce din suma responsabilităților deja consacrate, pandemia i-a impus misiuni noi. Misiuni care s-au adăugat unui alt set de schimbări aflate în curs de aplicare, determinate de modificările dramatice în ducerea războiului modern, cum ar fi apariția formelor de război asimetric, război electronic, război spațial, etc.

Schimbări importante au avut loc în ceea ce privește activitatea de zi cu zi a militarilor. A fost schimbat modul de organizare a instrucției și modul de desfășurare a exercițiilor renunțându-se inclusiv la unele locuri tradiționale de desfășurare a acestora. A fost revizuită durata unor aplicații. S-au modificat condițiile de cazare, igienă și de servire a mesei. Unele dispozitive militare au fost restructurate. Numărul de efective participante la exerciții s-a adaptat cerințelor medicale specifice pandemiei. Dispunerea și distanța dintre militarii îmbarcați în mijloacele de transport au fost revizuite, iar intensitatea antrenamentelor a fost adaptată noilor cerințe sanitare.

Importante acțiuni militare, unele cu impact politico-militar internațional, au fost scoase de pe agendă. Se va discuta încă multă vreme despre anularea celei mai mari aplicații militare a secolului care implica participarea trupelor americane la exerciții de luptă pe teritoriul european. Aplicația, numită „Ddefender Europe 20”, a fost stopată din plin proces de afluire a efectivelor și tehnicii militare, renunțându-se astfel la materializarea unui efort de planificare de doi ani și contabilizând pierderi financiare de multe milioane de dolari. Eșecul răsunător a ceea ce ar fi trebuit să fie colosala demonstrație de forță a N.A.T.O. ilustrează cât se poate de convingător implicațiile pandemiei asupra organismului militar.

Nu în toate statele afectate de pandemie, dar în cele în care instituția militară este respectată iar grija față de militarii activi și în rezervă se află la cote normale, existența pandemiei a determinat acțiuni speciale ale ministerelor apărării în relație cu omul în uniformă. În S.U.A., aflăm de pe site-ul Military.com, s-au înființat structuri care aveau misiunea de a urmări impactul

noii situații sanitare și a restricțiilor impuse de aceasta asupra familiilor militarilor activi și a veteranilor. Aceste unități urmăresc evoluția îmbolnăvirilor în rândul militarilor și propun măsuri imediate pentru diminuarea numărului unor noi infectări. Tot în S.U.A. au fost anulate unele misiuni care implicau deplasarea militarilor în zone cu risc mare de infectare, au fost scurtate intervalele de timp pentru verificarea stării de sănătate a celor aflați sub arme și s-a acordat o mai mare atenție stării psihice și sănătății mentale a celor care au fost în contact direct cu persoane infectate sau au lucrat în zone aflate sub carantină.

La nivel N.A.T.O.

Odată cu apariția pandemiei și cu declararea stării de urgență în nenumărate state ale lumii, inclusiv state neprietene, Alianța Nord-Atlantică a fost preocupată să nu scadă nivelul de operabilitate al trupelor și să nu se altereze gradul de vigilență. În cadrul Alianței au loc frecvente analize ale situației create și sunt elaborate planuri privitoare la acțiunile viitoare. Eforturile sunt concentrate în direcția utilizării în mod cât mai eficient a echipamentului militar, resurselor și capacităților de transport terestru și aerian.

N.A.T.O. a inițiat o multitudine de acțiuni în direcția legătură cu pandemia. A participat la construirea a mai mult de o sută de spitale de campanie cumulând peste 25.000 de paturi. Pentru a sprijini efortul general sanitar, au fost angajați în lupta cu virusul circa 5.000 de medici militari și personal medical specializat. Aeronave N.A.T.O. au participat la numeroase acțiuni de transport medicamente, echipament medical și bolnavi în stare critică. Se apreciază că până la începutul lunii decembrie 2020, avioane aparținând N.A.T.O. au transportat mai mult de 1.000 tone de echipamente de urgență.

Odată cu startul campaniilor de vaccinare de la începutul anului 2021, transportul vaccinului de la unitățile de fabricare la diferite destinații a fost asigurat în mare parte cu avioane militare aparținând Alianței, în timp ce mii de medici militari s-au alăturat efortului general de administrare a vaccinului populației civile.

Desigur că, pe parcursul unui an de pandemie, acțiunile unei alianțe militare de dimensiunea NATO au fost mult mai multe și poate mai importante decât cele aduse în discuție aici. Semnul distinctiv al acestora este marcat de adaptarea într-un ritm susținut a militarilor la nevoile stringente ale societății civile și modificarea, uneori cu efecte pe termen lung, a misiunilor extrem de stricte și specifice ale armatei la cerințele de ordin sanitar ale națiunilor.

În România

Pe timpul pandemiei s-a redescoperit că armata poate fi utilă țării nu numai în caz de conflict. Puși în fața rezolvării unor probleme sociale ce păreau insurmontabile, politicienii au fost nevoiți să recurgă la sprijinul militarilor, să își aducă aminte de imaginea bună și de respectul de care se bucură Armata României în ochii cetățeanului și să utilizeze, de multe ori în folos propriu, această stare de fapt.

Ori de câte ori militarii sunt scoși din cazărmi pentru activități care nu au legătură directă cu misiunea lor de apărare armată a țării, se pune, în mod justificat întrebarea: „De ce credeți că militarii au mai multă autoritate sau credibilitate decât specialiștii civili?”. Răspunsul nu este de loc simplu. Iată părerea profesorului de istorie elvețian Oliver Jens Schmitt, specializat pe problematica statelor est-europene: „Atunci când statul civil e slab și nu se bucură de mare credibilitate și încredere, ca în cazul României, și dacă acest stat are o tradiție democratică fragilă și o moștenire autoritară, atunci mulți cetățeni vor avea tendința de a vedea în armată o soluție în situații de criză. Evident, chiar și Elveția și-a mobilizat armata și trupele speciale pentru a ajuta spitalele, dar e vorba despre o armată a cetățenilor – nu a fost mobilizată o entitate militară efectivă, ci cetățeni în uniformă cu o anumită pregătire profesională. Simpla prezență a uniformelor pe străzi constituie, în cel mai bun caz, un ajutor pentru poliție – dacă armata e pregătită pentru o asemenea utilizare. Mobilizarea medicilor militari într-o situație de criză mi se pare potrivită. De asemenea, dacă poliția e suprasolicitată în menținerea securității, armata poate interveni, în cazul în care constituția prevede așa ceva. Dar, iarăși, ne punem problema stabilității structurilor civile – în principiu, poliția ar trebui să fie în stare să rezolve conflicte de genul pe care îl descrieți.”

Împlicarea Armatei Române pe timpul pandemiei COVID-19, deloc de neglijat, a acoperit aspecte diverse ale situației sanitare naționale, s-a făcut simțită aproape permanent și, uneori, uniforma a fost utilizată ca pavăză pentru politicienii prea speriați de consecințele faptelor lor.

Azi „certificat”, mâine act universal de identitate...

Cezar Adonis
Mihalache

Abordarea este tendențioasă... În cel mai fericit caz... Pentru că este evidentă încercarea de a reevalua drepturile omului, adoptarea certificatului digital Covid-UE nereprezentând în nici un caz „un pas important spre restabilirea libertăților fundamentale”, așa cum spune președintele Iohannis, portavocea de colț estic a covidului de uniune europeană plandemică (!)... Pentru că nici un drept fundamental nu poate avea drept pilon de existență o condiționare. Fie și una aparent vremelnică...

În fond, atâta vreme cât vom vorbi despre certificate de condiționare (oricum se vor numi ele și orice formă vor avea, coduri QR digitale pe suporturi media ori pe hârtie, prin tatuaje ori cipuri) nu vom fi în fața restabilirii depline a libertăților fundamentale. Nici măcar pe linia unui parcurs de tip *acquis comunitar* pentru a repune libertățile fundamentale în matca lor inițială. Va fi doar o tergiversare amăgitoare menită a masca definirea altfel a unor

astfel de certificate, nu doar ca fundamentări ale unor libertăți următoare, ce vor păstra din cele primordiale doar numele, nu și fondul, ci însăși a lor ca normă juridică. Poate chiar una

trebui girată de un formular, aparent la nivel internațional, dar cu intenții evidente de impunere la nivelul fiecărei țări, o descentralizare sectorial-secvențială în care accesul

monștri, fie și sub forma unor altfel de condiționări, prin altfel de dovezi, acceptări, supuneri, tănuiri și complicități în masă, care vor lua locul însăși cartei universale.

condiționări sociale, și grațuitatea atât de pompos vehiculată a acestuia. Pentru că, în momentul în care „binele” va fi dat la o parte (pentru a completa cu lucruri mai concrete drumul spre restabilirea libertăților, nu-i așa?!), va mai rămâne doar drumul... Drumul iadului prin nepăsare, acceptare, supunere și umilințe, „granturi” ale unor condiționări viitoare...

Și mai este un aspect... Prin introducerea certificatului digital Covid-UE, pentru „restabilirea libertăților fundamentale ale Pieței Unice”, dublarea cartei universale a drepturilor omului devine chiar o „descentralizare” din drepturi, nici măcar o disjunție... Și nu va mai conta nici măcar acea „bifă”, temporară, vizând „libera circulație a persoanelor”! Pentru că enumerarea drepturilor atent rescrise, sub justificarea „plandemică”, va include lucruri cu mult mai necesare ca nevoi ale cetățeanului „european” de mâine.

singură, universală la nivel de cuprindere, în care să fie macerate toate celelalte libertăți. Drepturi anterioare transformate în posibilități (nici măcar șanse ori ocazii) și accesibilități...

Suntem în fața impunerii globale a Dreptului universal al certificării... Dar nu ca o garanție a revenirii la libertățile anterioare, ci sub forma unui generator unor altfel de drepturi... Pentru că, atâta vreme cât „restabilirea” libertății de circulație, de exemplu va

la evenimentele culturale și acțiunile ospitaliere să fie permis doar de prezentarea unui act doveditor (certificat de vaccinare, test, dovezi ale trecerii prin boală), vom vorbi doar de o „cartă” a limitărilor drepturilor și libertăților omului.

Și doar într-o primă fază, dacă acceptăm o asemenea masacrare a unor noțiuni fundamentale, vom avea un singur certificat „universal”. Pentru că dintr-un monstru se vor naște întotdeauna alți și alți

De aceea este esențială impunerea unei delimitări, măcar în termeni juridici, a oricărui drept acordat de existența unui formular, acum un așa-zis „certificat”, mâine poate un act de identitate în sine.

Și nu trebuie să ne lăsăm amăgiți nici de intențiile de „bine” care doar însoțesc drumul spre iadul nepăsării. Acea relativă ușurință în obținerea/descărcarea certificatului de dovedire, nu a unui act medical, ci a unei

În capitalism, politica este comunistă?

Marian
Ioan

Sigur, când zic comunistă, am în vedere prostia cultivată cu abnegație de cei care au interese oculte ca lumea chiar să creadă că în România, și nu numai, ar fi fost comunism. Comunism nu a fost niciodată pe Terra, nicăieri, în afară de kibbutzurile din Israel. Numai acolo a existat comunism și există și acum. Numai că, acolo nu există politrucii stradali angajați să ragă jos komunizmu. Oare, de ce?!?

Deci, ce se zicea despre politica din vremea comunismului? Că este dictatorială. Adică, oricine era obligat să facă și să zică numai cum a stabilit partidul.

Acuma se zice că suntem în capitalism, nu? Păi, hai să vedem cum e politica în capitalism. N-am să mă refer la politrucii stradali, care, pe vremea comunismului strigau anumite lozinci în stradă, iar acum strigă alte lozinci, mulți dintre ei fiind tot din ăia care strigau și pe vremea comunismului. Mă refer la clasa politică, aia conducătoare, adică acei

oameni aleși de... era să zic de politrucii stradali și nu cred că așa fi greșit.

În parlament, s-a dezbătut o moțiune de cenzură și apoi s-a supus la vot. Care este treaba pentru care politicienii din parlament sunt plătiți? Să participe la lucrări, să aibă

duș la urne să voteze.

Ei, cum e cu democrația asta, capitalistă? Dar nu numai în România politica este comunistă, ci în multe alte state în care se zice că ar fi fost comunism, iar acumă cică ar fi capitalism. Președintele U.S.A. s-a în-

inițiative etc., etc. Iar când ceva se supune la vot, pentru a se vedea dacă parlamentul în plenul său susține ceea ce este supus votului, ce trebuie să facă niște parlamentari, normali, mai ales din ăștia capitaliști? Să voteze, nu? Ei, bine, ieri, în parlamentul capitalist al României, parlamentarilor din coaliția guvernamentală, partidele din coaliție le-a interzis să voteze, iar ei, parlamentari capitaliști, nu s-au

tâlnit cu președintele Rusiei. Au stat de vorbă, au convenit ceva. De ce s-ori fi întâlnit ei? Ca să promoveze alte interese decât ale țării lor? N-am auzit așa ceva, în afară de România, care a renunțat la datoria pe care Irakul trebuia să ne-o plătească, pentru a susține interesele americanilor în Irak. În rest, eu n-am auzit de vre-o altă țară care să-și pericliteze propriile interese, în interesul altei țări.

Ei, bine, după aceea întâlnire, niște lideri politici din U.E. au lansat ideea ca și ei, cei din U.E., să se întâlnească cu președintele Rusiei, pentru a conveni asupra unor reguli reciproce acceptate. De ce s-or fi gândit acei lideri la un asemenea demers? Te pomenești că s-au gândit ca niște capitaliști, să vadă ce și cum pot face pentru a valorifica piața rusească, destul de mare, în avantajul țărilor lor, și de a cumpăra din Rusia ceva materii prime, la prețuri mai avantajoase decât li le vând ăia care le iau gratis din Zona Golfului. Adică, s-au gândit ca niște capitaliști.

Și, ce să vezi? Din unele țări est-europene, adică din alea care se zice că ar fi fost comuniste, s-au ridicat obiecții față de o asemenea inițiativă, lideri din acele țări, inclusiv din România, zicând că nu sunt de acord cu o asemenea întâlnire. Și, ce coincidență, exact asta spusese și americanii, că nu trebuie să se mai întâlnească altcineva cu liderul rus, e de ajuns că s-a întâlnit liderul american. Deci, cum a cu politica asta capitalistă? E d-ai dictatorială, comunistă?

Sigur, nu toate țările

est-europene au adoptat poziția pe care a adoptat-o România. Căci, prin unele, încă nu a fost interzisă demnitatea. Cineva m-a întrebat ce aş vrea eu să facem, să ne luăm la bătaie cu americanii, care ne-ar strivi într-o secundă? După cum a pus întrebarea mi-am dat seama că n-are rost să-i răspund, întrucât nu ar fi înțeles. E clar că el nu știe că demnitatea nu este o caracteristică a mușchilor, sau a înălțimii. Nu trebuie să fii boxer/luptător/karalist ca să ai demnitate. Numai că, politrucii stradali nu au avut niciodată demnitate. Ei au strigat întotdeauna ce li s-a comandat. Iar ei au fost cei care-i susțineau pe cei din vremea comunismului, iar acumă îi susțin pe capitaliștii care fac politică... comunistă. Pe ei se bazează liderii politici, și ei lipsiți de demnitate.